

ΡΩΜΑΝΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΧΤΥΠΟΚΑΡΔΙ

ΤΟΥ ΕΝΤΥ ΠΑΤΕΡΣΟΝ

Η Λίλυ ήταν ο ιδεώδης τύπος του μοντέρνου κοριτσιού. Άγαπούσε όλα τα σπόρ και συχνότατα τον έρωτα. 'Η φίλες της την είχαν ως παράδειγμα και κάναν ό,τι έκανε κι' εκείνη. "Όσο για τους γονείς της, αυτοί πειά την καμάρωναν. 'Η Λίλυ ήταν όμορφη και γοητευτική. Γι' αυτό κιόλας είχε ένα πλήθος θαυμαστών που την πολιορκούσαν, τις έστελναν πανάκριβες ανθοδέσμες και της έγραφαν περιπαθη κι' αισθηματικά γράμματα. Μά η Λίλυ διασκέδαζε μαζί τους και δεν νοιαζόταν ούτε για τις στενοχώριες τους, ούτε για τὰ δάκρυά τους.

— Λίλυ, της έλεγε ο ένας, σέ λατρεύω! Έχασα εξ αιτίας σου τον ύπνο μου κι' η ζωή μου μακρυνά σου δεν έχει κανένα ενδιαφέρον.

— Λίλυ, της δήλωνε ο άλλος, στους ήχους ενός παθητικού ταγκό, δεν έχεις λοιπόν καρδιά; Δεν βλέπεις πόσο πονώ και υποφέρω από τον έρωτά σου;

Μά εκείνη γελοούσε και τους κύτταζε μ' ένα βλέμμα σκληρό σαν έγχειρίδιο.

— Ανοησίες! τούς έλεγε ειρωνικά. "Όλοι σας κάνετε έτσι γιατί σ'αρνούμαι τον έρωτά μου. "Όταν θά τον αποκτήσετε, θά με βαρεθήτε, όπως βαρεθήκατε όλες τις προηγούμενες φίλες σας.

Και τούς κορόιδευε. "Έτσι κατάντησε να την φοβούνται όλοι οί φίλοι της κι' οί γνωστοί της. Την πλησίαζαν μόνο όταν ήθελαν να της μιλήσουν για άλλα πράγματα και κανείς δεν άνοιγε το στόμα του να της πη μιά τρυφερή λέξι. 'Η Λίλυ απόλάμβανε αυτή την ύποταγή τους, όπως ένας πολεμιστής τη νίκη του. Κι' αυτές ακριβώς ή επιτυχίες της, της είχαν δώσει έναν άερα ακόμη και σ' αυτό το βάνισμά της. 'Η Λίλυ είχε μιά μεγαλοπρέπεια κι' ένα παράστημα βασιλισσας.

Ξαφνικά η Λίλυ ανακάλυψε ότι είχε χάσει τη ησυχία της. "Ένας πόνος, ένας παράδοξος πόνος την κυριεύε μερικές φορές στ' άριστο μέρος τοί στήθους της, στην καρδιά της και την έκανε να στενάξει.

— Θεέ μου, ψιθύρισε τρομοκρατημένη η Λίλυ, αυτός ασφαλώς πρέπει να είναι ο έρωτας!

Και μόνο που δεν έκλαψε από τη στενοχώρια της κι' από το κακό της.

Και για να γίνη πιο μεγάλη η δυστυχία της πάνω στα δέντρα και στους κήπους είχαν έρθει η άνοιξις και τούς είχε στολίσει με τὰ πολύχρωμα λουλούδια και τὰ μεθυστικά τους άρώματα.

'Η Λίλυ σκέφτηκε τότε ν' αντίσταθη όσο μπορούσε σ' αυτό το άνυπόφορο αίσθημα. Προσπαθούσε να πείση την καρδιά της ότι δεν ήταν σωστό καθόλου να υποφέρει. 'Εν τούτοις όπου και αν πήγαινε αντίκρυζε τρυφερά ζευγαράκια, άκουγε όμορφα τραγούδια κι' η νύχτα έρχόταν πάντα γεμάτη όμορφιές.

Κ' η καυμένη η Λίλυ άρχισε να υποφέρει. Καθισμένη κάθε νύχτα στη βεράντα της, ανάμεσα στις γλάστρες με τὰ κόκκινα γαρύφαλλα, κύτταζε πέρα την πλατεία που έπαιρνε μιά παραμυθένια όψη κάτω από το φως του φεγγαριού και νανουριζόταν από τούς θορύβους που έφερνε ως αυτήν η νυχτερινή αύρα. Τότε η Λίλυ γινόταν δυστυχισμένη. "Ένοιωθε πιο πολύ την μοναξιά της και καταλάβαινε ότι δεν είχε κάνει καλά να πνίξη τον έρωτα μέσα στην καρδιά της. Σκέφτονταν ότι θά έπρεπε ν' αφήση τον αγαπημένο της να καταλάβη αυτό το αίσθημά της. 'Η Λίλυ σ' αυτή τη σκέψη γέλασε.

— Μά ποιός είναι ο αγαπημένος μου; ρώτησε κι' η ίδια την καρδιά της.

'Αλλά δίστασε να δώση μιά απάντησι. 'Η Λίλυ δεν είχε έρωτευθη έναν άνδρα. Είχε αισθανθη μόνο την ανάγκη

του έρωτος. 'Η ίδια η καρδιά της, τὰ είκοσι χρόνια της ζητούσαν την αγάπη.

Κ' η Λίλυ μελαγχόλησε. "Άρχισε τότε να σκέφτεται ποιός ήταν από τούς γνωστούς της ο άνδρας που της ταίριαζε. Μά δεν άργησε ν' απογοητευθη.

'Ο Τζόνυ ήταν επιπόλαιος. 'Ο Τέντυ ήταν νόστιμος, μά ποτέ δεν έλεγε την αλήθεια. 'Ο Χάρρυ είχε τη φήμη ενός δόν Ζουάν κι' ο Μάνουελ αγαπούσε μόνο τις εύκολες κατακτήσεις. "Όσο για τον Τζάκ και τον Ουίλκυ, αυτοί οί δυο κορόιδευαν όλες τις γυναίκες κι' ύστερα διέδιδαν σ' όλο τον κόσμο τις κατακτήσεις τους.

'Η όμορφη Λίλυ, στενοχωρημένη και μη ξέροντας τί να κάνη, αποφάσισε να έμπιστευθη τον πόνο της στην καλύτερη φίλη της.

— Αισθάνομαι, της ειπε, την ανάγκη να έρωτευθώ. Μά δεν ξέρω ποιόν να διαλέξω για σύντροφό μου.

'Η φίλη της γέλασε με την άφέλεια της Λίλυ.

— Ξεχνάς, της απάντησε, ότι ο έρωσ είναι το μόνο πραγμα που δεν έρχεται όποτε θέλουμε εμείς στην καρδιά μας; 'Η αγάπη πάντα έρχεται μονη της κι' από εκεί που δεν την περιμένει κανείς. 'Η αισθηματική περιπέτεια αρχίζει έντελώς άπρόοπτα. 'Από μιά τυχαία συνάντησι σ' ένα θέ-

ατρο, σ' έναν κινηματογράφο, σέ μιά δεξίωσι, σ' ένα σαλόνι. Σ' ένα μέρος, τέλος πάντων, που δεν πάει ποτέ κανείς για να κάνη έρωτα. "Όλα όμως καμμιά φορά είναι τόσο καλά κανονισμένα από την τύχη ώστε η έπιπλή γνωριμία δεν άργει να καταλήξη σέ μιά αισθηματική ιστορία. 'Ο έρωσ, λοιπόν, καθώς βλέπεις, δεν κυνηγιέται κι' ούτε αγοράζεται. "Όσο μάλιστα τον ποθείς, τόσο φεύγει μακρυνά σου. Δεν μπορείς, λοιπόν, καυμένη Λίλυ, να έχης όποτε έλθεις έσυ μιά περιπέτεια. Θά έχης πάντα μόνο απογοητεύσεις!..

'Η Λίλυ σκέφθηκε πολύ τὰ λόγια της φίλης της και τέλος καταστάλαξε ν' αποφασίση ότι έπρεπε να περιμένη τον έρωτα. Μά αυτή η απόφασί της την έκανε να περάση μαρτυρικές νύχτες, γεμάτες

δάκρυα και στεναγμούς. Πολλές φορές μάλιστα στεκόταν μπροστά στον καθρέφτη της τουαλέτας της, κύτταζε προσεχτικά το πρόσωπό της, έπαιρνε ένα σωρό γοητευτικές στάσεις και τέλος βεβαιωνόταν ότι ήταν πολύ όμορφη κι' ότι θά έπρεπε να βρεθη ο άνθρωπος που θά την αγαπούσε. 'Η καυμένη η Λίλυ πόθησε όσο καμμιά άλλη γυναίκα εκείνη την εποχή τον έρωτα.

"Ένα βράδυ σέ μιά δεξίωσι, συνάντησε τέλος τον άνθρωπό της. Τον ξεχώρισε άμέσως ανάμεσα απ' όλους τούς ανθρώπους κι' ένοιωσε την καρδιά της να χτυπάη δυνατά σαν να της έλεγε:

— Αυτός είναι!

Κ' η Λίλυ, πνιγμένη από την συγκίνησι, πλησίασε κοντά του και τον κύτταξε. "Ήταν ένας σοβαρός νέος, ντυμένος με απλότητα κι' αρκετά συμπαθητικός. "Όταν δέ τὰ βλέμματα τους συναντήθηκαν, της χαμογέλασε κι' εκείνος με άφέλεια.

— Με συγχωρείτε, δεσποινίς, της ειπε πλησιάζοντάς την. Μου φαίνεται ότι κάπου έχουμ γνωρισθη.

— Διόλου άπίθανο, του απάντησε όσο μπορούσε πιο άδιδάφορα η Λίλυ. "Ίσως σέ κανένα χορό, σέ κανένα γνωστό σπίτι. Ξέρετε μήπως τούς Σμίθ, τούς Ντάκελσον, τούς

'Η Λίλυ ήταν ένα κορίτσι τών σπόρ...

Γκρέυ;

Ο νέος κούνησε αρνητικά το κεφάλι του και της δήλωσε:

— Ονομάζομαι Μπίλ Λέβιντορ. Ήρθα μόλις χθές για πρώτη φορά στο Λονδίνο. Θα παρακολουθήσω το ναυτικό συνέδριο κ' ύστερα θα γυρίσω εκεί κάτω πάλι, στον πένθιμο λιμένα της Μάλτας.

— Είσαστε αξιωματικός του ναυτικού; ρώτησε με μια κρυφή χαρά η Λίλυ, που είχε πάντα μια ιδιαίτερη προτίμηση στις λαμπρές στολές, στα παράσημα και τα χρυσά γαλόνια.

Εκείνος της είπε ότι ήταν κυβερνήτης του καταδρομικού «Χαμσάιρ» κι' ότι διαρκώς, χρόνια και χρόνια, είχε γυρίσει όλες τις θάλασσες.

Η Λίλυ τον άκουγε γοητευμένη.

— Κοντά σας, του ώμολόγησε σε μια στιγμή, νοιώθω τόση έμπιστοσύνη...

— Κι' εγώ, της απάντησε ο Μπίλ μ' ένα αγαθό χαμόγελο, σας θεωρώ για μια τόσο παληά και καλή φίλη μου που δεν διστάζω να σας ανοίξω την καρδιά μου.

Και με απλότητα της διηγήθηκε τη ναυτική ζωή του, τις στενοχώριες του, ακόμα κι' όλες τις ιστορίες του σπιτιού του.

— Εκεί, στο Νότιγχαμ, της είπε σε μια στιγμή, έχω μια γρηά μητέρα που πάντα περιμένει μ' αγωνία τον γυρισμό μου ύστερ' από κάθε ταξίδι μου. Και κάθε φορά μόλις μ' αντικρύσει, κυττάζει προσεχτικά τα χέρια μου κι' αναστενάζει.

— Γιατί; απόρησε η Λίλυ.

— Περιμένει να ιδη ένα δαχτυλίδι, μια βέρα να τα στολίζη. Περιμένει να με ιδη ευτυχισμένο. Και τότε θα μπορέση να ξεκουραστή.

— Ε, κ' είνε τόσο δύσκολο να βρητε μια σύντροφο της ζωής σας; του είπε λίγο στενοχωρημένη η Λίλυ.

— Ομολογώ ότι πολλά χρόνια αναζητούσα το ιδανικό μου κ' είχα απογοητευθή. Μά τώρα ελπίζω ότι δεν γελάσθηκα. Θα σας παρακαλέσω, λοιπόν, μίς Λίλυ να με βοηθήσετε να κάνω ευτυχισμένη τη μητέρα μου. Μ' αγαπάει τόσο πολύ, που παρ' όλα τα γεράματά της, είνε ικανή να κάνη το κουραστικό ταξίδι από το Νότιγχαμ στο Λονδίνο για να σφίξη στην άγκαλιά της τη νύφη της.

— Και γιατί να μὴν κάνη η νύφη της το ταξίδι από το Λονδίνο στο Νότιγχαμ; είπε μ' απλότητα η Λίλυ, τρέποντας από τη συγκίνηση.

Ο Μπίλ, τρελλός από τη χαρά του, την παρέσυρε στους ήχους ενός μεθυστικού ταγκό κι' ενώ η μουσική έκανε τις καρδιές τους να ριγούνε, της ψιθύρισε:

— Λίλυ, σ' αγαπώ!

— Κι' εγώ σ' αγαπώ, Μπίλ. Ήξερα ότι μια μέρα θα έρθης στη ζωή μου. Ναί, είμαι δική σου. Πάρε με στην άγκαλιά σου κι' ώδήγησέ με προς την ευτυχία!..

Την άλλη μέρα η Λίλυ Ντράιτον κι' ο Μπίλ Λέβιντορ έφευγαν για το Νότιγχαμ μ' ένα ουράνιο χαμόγελο στα χείλη. Η Λίλυ ήταν πιο όμορφη από κάθε άλλη φορά κι' ο Μπίλ είχε ένα υπερήφανο ύφος. Καμάρωνε για τη γυναίκα του κ' ήταν ευτυχισμένος που η μοίρα του τον είχε οδηγήσει σ' εκείνη τη δεξίωση και τον είχε κάνει να γνωρίση την σύντροφο της ζωής της.

Μά κ' η Λίλυ δικαιολογούσε τώρα τη φίλη της που της έλεγε ότι ο έρωτας έρχεται πάντα ξαφνικά μέσ' στην καρδιά μας κι' από εκεί μάλιστα που κανείς ποτέ δεν τον περιμένει...

ΕΝΤΥ ΠΑΤΕΡΣΟΝ

Από της 20ης Σ)βρίου π. έ. ήρχισε λειτουργούσα μοναδική ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων υπό την διεύθυνσιν της διαπρεπούς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΗΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ.— Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 Α — ΑΘΗΝΑΙ.

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τόν περασμένο μήνα πέθανε στο Λονδίνο σε ηλικία 105 ετών ένας περίφημος τύπος, ο Έδουαρδ Κούττων, ο οποίος έχει μείνει ιστορικός για τὰ διάφορα εξωφρενικά κατορθώματά του.

Όταν ο Κούττων ήταν ακόμη ηλικίας 15 μόνον ετών, ανέκαλύφθη ότι επί ένα ολόκληρο χρόνο διέμενε, χωρίς να τον αντιληφθή άπυλώς κανείς, μέσα στο βασιλικό ανάκτορο του Βούγκιχαμ.

Την ημέρα κρυβότανε μέσα στα τζάκια του παλατιού, τη δὲ νύχτα, όταν κοιμόντουσαν όλοι, ο Κούττων κατέβαινε κι' ἐπήγαινε κι' έτρωγε στα μαγειρεία. Κοιμόταν κατόπιν σε μια σοφίτα και πρωί-πρωί σηκωνόταν και χωνόταν πάλι στα τζάκια.

Όταν τον έπιασαν, επί τέλους, και υπεβλήθη εις ανάκριση, απέκάλυψε ότι είχε άκούσει τις περισσότερες μυστικές συνομιλίες της νεαρᾶς τότε βασίλισσας Βικτωρίας με τούς ύπουργούς της και... πολλά άλλα πράγματα.

Ενώ εις όλα τὰ κράτη του κόσμου παρατηρείται τάσις ουσσωρεύσεως του πληθυσμού στις πρωτεύουσες και στις μεγάλες πόλεις, έντελῶς τὸ αντίθετο συμβαίνει στη Γερμανία.

Οί Γερμανοί φεύγουν από τις πόλεις και πηγαινουν στα χωριά, όπου καταγγίνονται σε άγροτικές εργασίες.

Ενας στατιστικός εξακρίβωσε ότι 46 γερμανικές πόλεις με πληθυσμό 100—120 χιλιάδων πρό του 1922 έχουν τώρα πληθυσμό μόλις 80 χιλιάδων. Οί υπόλοιποι κάτοικοι προτίμησαν να γίνουν γεωργοί παρά να κάθωνται άεργοι στις πόλεις.

Οί Γερμανοί αποδεικνύουν με αυτή την «έπιστροφή στη γη» τὸ αιώνιο πρακτικό τους πνεύμα.

Στη Γαλλία υπάρχει η συνήθεια να βραβεύουν οί δήμοι κάθε χρόνο ώρισμένα κορίτσια της περιφέρειάς των για την ήθική τους.

Εκείνες που παίρνουν τὸ βραβείο αυτό της άρετής, παίρνουν συγχρόνως και ένα στεφάνι από ρόδα. Τους δίδεται επίσης και ένα χρηματικό δῶρο 700 φράγκων... υπό επιφύλαξιν όμως!

Τὸ περασμένο έτος δυὸ Παρισινές μικροῦλες έπήραν τὸ βραβείο της άρετής. Ο δήμαρχος του διαμερισμάτος των, δταν τούς έδωσε τὸν στεφάνον, τούς εἶπε:

— Στην κάθε μια σας, αγαπητές μου δεσποινίδες, ανήκει και ένας φάκελλος, μέσα στον οποίο υπάρχουν 700 φράγκα. Τὸν φάκελλο αυτό θα τὸν πάρετε μόνον αν παντρευτήτε σ' ένα χρόνο. Ξαναγυρίστε έδῶ με τὸν σύζυγό σας και με μεγάλη μου χαρά θα σας παραδώσω αυτό τὸ ποσὸ χωρίς καμμιὰ άλλη διατύπωση.

Αλλοίμονο, όμως! Η δυὸ βραβευμένες «ένάρετες» δὲν ξαναγύρισαν. Τις είχαν απαγάγει και τις δυὸ οί φίλοι τους κ' είχαν φύγει από τὸ Παρίσι.

Η έφεύρεσις των ταχυδρομείων όφείλεται στους αρχαίους βασιλείς της Περσίας, ώρισμένως δὲ στον γνωστότατό μας Κῦρον.

Επειδή τὸ βασίλειο των Περσών ήταν την εποχή εκείνη έκτεταμένο και ο Κῦρος δὲν μπορούσε να συνεννοηται εύκολα με τούς διοικητάς των έπαρχιῶν, σκέφτηκε να βρη κάποιον τρόπο εύκολωτέρας συνεννοήσεως.

Εκάθησε τότε και υπελόγησε τί δρόμο μπορούσε να κάνη ένα άλογο σε μια μέρα και έκτισε σταθμούς σ' άνίστες αποστάσεις σ' όλους τούς δρόμους του βασιλείου του. Τούς σταθμούς αυτούς έφωδίασε με άλογα και προσωπικό.

Μ' αυτό τὸ σύστημα έπαιρνε τὰ βασιλικά έγγραφα ένας ταχυδρόμος, έτρεχε όλη την ημέρα, έφτανε στον ποῦτο σταθμό, τὰ παρέδιδε στο δεύτερο ταχυδρόμο, ο οποίος έφευγε άμέσως με τὸ ξεκούραστο άλόγο του, τὰ παρέδιδε στον τρίτο και οὔτω καθεξής μέχρι του προορισμού των.